

Bibliaóra – 2021.május 11.

Előfóhász: „Féltétek az Istent, és adjatok neki dicsőséget, mert eljött ítéletének órája; imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, a tengert és a vizek forrásait (Jel 14,7)!” Ámen.

Ének: 95. zsoltár: „Jertek, örvendjünk mindnyájan...”

Előima

Hálaadásunkban Rólad emlékezünk, felséges és szerető Istenünk, mennyei Édesatyánk, hiszen mindig van mit megköszönnünk. Állandóság a Te szereteted, nem változik irántunk tanúsított hűséged, kegyelmed napról napra megújul rajtunk. Köszönjük Neked, hogy Te győzedelmes Úr vagy, Aki nem engedted népedet elveszni. Kérünk, győzz meg bennünket a mi személyes hitbeli harcaink kimeneteléről. Vállalj fel bennünket is, hogy ne a latolgatás, a várakozás, és a meghátrálás emberei legyünk, hanem induljunk el arra, amerre Te vezetsz. Adj új éneket a szánkba. Örvendeztess meg reményteljes jövővel, hogy a szeretet és hűség csókolhassák egymást közösségünkben. Vigyázz ránk és azokra is, akikre mi nem tudunk vigyázni. Légy velünk és pártfogold népedet, mely e helyre telepedet. Drága Jézus Krisztus légy Úr mindenütt, hogy lássa és tapasztalja ez a világ Tiéd a föld és a rajta lévők mind. Áldd meg igei forgolódásunkat és cselekedj, hogy az Igének ne csak hallgatói, hanem Szentlelked erejével annak cselekvői is legyünk. Szentlélek Isten, jöjj szívünkbe, igen óhajtunk. Ámen.

Ószövetségi alapige: Bírák könyve 5

„Azon a napon így énekelt Debóra és Bárák, Abínóam fia: Feltámadt az életkedv Izráelben, önként fölkelte a nép, áldjátok hát az Urat! Halljátok, királyok, figyeljétek, fejedelmek! Én most az Úrnak éneket mondok, zsoltárt zengek az Úrnak, Izráel Istenének. Amikor Széirből kijöttél, Uram, amikor Edóm mezején lépdeltél, rengett a föld, csepegett az ég is, vizet csepegtettek a fellegek is. Remegtek a hegyek az Úr színe előtt, még a Sínai is, Izráel Istenének, az Úrnak színe előtt. Anát fia, Samgar idejében, Jáél idejében kihaltak az ösvények; akik útra keltek, rejtett ösvényeken jártak. Hiányzott a vezetés, hiányzott Izráelből, mígnem fölkeltem én, Debóra, fölkeltem én, Izráel anyjaként. Új isteneket választottak, de aztán folyt is a harc a kapuknál, ám pajzs meg dárda nem volt látható a negyvenezerél Izráelben. Szívem Izráel vezetőié, akik önként keltek föl a népből. Áldjátok az Urat! Akik fehér szamarakon nyargaltok, akik szőnyegekben ültök, vagy úton jártok, emlegessétek! Pásztorok hangján az itatóvályúknál, ott csendülnek fel az Úr igaz tettei, vezetésének igaz tettei Izráelben. Így vonult a kapukhoz az Úr népe. Serkenj, serkenj föl, Debóra,

serkenj, serkenj, mondj éneket! Kelj föl Bárák, fogd foglyaidat, Abínóam fia! Így jött a dicső maradék, jött az Úr népe a hősökkel hozzám: Az Amálékban gyökeret vert Efraimból valók, utánad Benjámin, a te népeddel együtt; Mákírból jöttek a vezetők, Zebulonból a vezéri pálcát hordók, Issakár vezérei, a Debórával tartók. Issakár meg Bárák a völgybe vonult gyalogságával. Rúben tartományaiban nagy fontolgatások voltak. Mért maradtál mégis ülve a karámok között, hallgatva a pásztorfurulyát? Rúben tartományaiban nagy fontolgatások voltak. Gileád a Jordánon túl tanyázik. És Dán mért időzik a hajóknál? Ásér ülve maradt a tenger partján, ott tanyázik öbleinél. De Zebulon halált megvető bátorságú nép, meg Naftáli is a mezőség magaslatain. Királyok jöttek, harcoltak, ugyancsak harcoltak Kánaán királyai Taanaknál, Megiddó vizénél, de egy darab ezüstöt se vehettek el. Az égből harcoltak a csillagok, pályájukról harcoltak Siserával. A Kísón patakja elsodorta őket, az ősi patak, Kísón patakja. – Folytasd lelkem, teljes erővel! Hogy csattogtak a lovak patái, amikor vágattak vágató csődörei! Átkozzátok Mérózt – mondta az Úr angyala –, átkozva átkozzátok lakóit, mivel nem jöttek el segíteni az Úrnak, segíteni az Úrnak a hősök közt! De áldott asszony Jáél, a kény Heber felesége, legáldottabb a sátorlakó asszonyok közt. Vizet kértek, s ő tejet adott, díszes csészében tejszínt hozott. Kezével a cövekért nyúlt, jobbával a sulykoló szerszámért. Ütötte Siserát, szétúzta a fejét, betörte, átfúrta halántékát. Lába elé roskadt, elesett, elterült, lába elé roskadt, elesett; ahová leroskadt, ott esett el élettelenül. Az ablakon át kinézett, jajgatott Sisera anyja a rostélyon át: Miért késik annyit, mért nem jön harci kocsija? Mért gurulnak oly lassan hadi szekerei? Legbölcsebb udvarhölgye válaszol, ő meg ismétli magában szavait: Talán zsákmányt leltek, s osztozkodnak rajta, egy vagy két rabnő is jut minden férfinak! Tarka ruha a Sisera zsákmánya, tarka ruha a zsákmánya, egy vagy két tarka, festett kendőt hoz a nyakamra zsákmányul! Így vesszen el, Uram, minden ellenséged! De akik szeretnek, legyenek olyanok, mint a kelő nap az ő erejében. És béke lett az országban negyven esztendeig.”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Ez az egész 5. fejezet egy ősi himnusz Istenről Istennek. Debóra és Bárák énekelnek, dicsőítik Istent. A győzelem után, még azon a napon hálát adnak az Úrnak. Nem hősök ők. Nem is akartak hősködni. Nem a saját szerencséjüknek a kovácsai, hanem Isten drága eszközei népük életében. Drága testvérek! A keresztyén ember nem heroizál, nem a szerencséjében bíz, nem is játszik a szerencsével, hanem az Úrba veti bizodalját. Pláne nem az őseibe: „bezzeg a mi családunk”, nagy veszélyforrások ezek. Isten Igéje ma rákérdez: „Hogy vagy a hálaadással?” Azonnal? Azon a napon? Egyedül az Úrnak?

Következő üzenete e himnusznak az, hogy sok részletre fény derül Debóra hálaénekében, amit eddig nem tudtunk a csata és a körülmények részleteiből.

Debóra hálaadása alapos, nem nyegle, nem hányaveti. Tartalmazza Izráel valódi állapotát. Először is ostromállapot van és nincs fegyverük. Az Első, Aki felvonul, és az Utolsó, Aki elvonul a harcterről, maga az Úr. A természeti képek jól éreztetik, hogy a fenséges Isten hatalma erő és dicsőség. Nincs hozzáfogható és nem is lesz. Isten hívja harcba az ő népét, de ki megy el harcolni? Három törzs nagyon aktív. Zebulon halált megvető bátorsággal küzd, Isakár harcba indul Bárakkal, Naftali a kiemelt fontosságú helyekért harcol. Ezek igazán szerették Istent. A másik négy törzs távol marad. Rúben nagy fontolgatások közepette marad el (pont mint a magyarok), Gileád (Gád és Manassé féltörzse ez) nem mozdul, nincs közösségük, Dán csak a saját helyzetét nézi, időzik, nem csinál semmit, Áser a saját terveit készítgeti önmagával van elfoglalva.

Drága testvérek! Ilyen az, amikor valaki megérti a feladatot. Ilyen az, amikor hiányzik a lelki vezetés. Az örömteli szolgálat áldást hoz. Aki azonban nem növekszik, marad egy helyben, „nem piszkolja be a kezét”, megfontolja, kivár, majd a zsákmányosztásnál sorba áll. Van-e öröme a lelki népnek? Van-e magyarázata a mozdulatlanságnak, az örömtelenségnek? Milyen információkkal bővül az ismeretünk a csatával kapcsolatban? Mindenki aktív? Vannak inaktívok? Házi feladat: Keressünk még hálaéneket az Ószövetségben és vizsgáljuk meg a körülményeit is! Szép és áldásos az Úrnak énekelni, de látni mögötte a „mégis” állapotokat. Ha nincs hit az erős Istenben a lelki harcok mögött, akkor semmit sem ér az egész. Csak emberi erőlködés, és füstbe ment terv. Akik szeretnek, szolgálnak, az önkéntes hősök azok, akik örülnek az Úr harcaiban. Átkozottak, akik nem jöttek el a harcba!

Átkozott! Meróz: semmit sem tudunk erről a városról. Jelentése: elesettek, bénák közössége. Egy város, amely nem áll be a harcba. Egy város, amely nem indul el, de feltehetően mégis a harcok közepette áll. Érintett. Feltételezhető, hogy ez a város mozdulatlan maradt, de nagyon is érintett a harcban. „Átkozott az a város!” „Átkozott az a férfi!” (Jer 17) Érintett, de úgy tesz, mintha nem is róla lenne szó. A kör közepén áll, de ebben a vonzáskörben nem hajlandó semmit sem tenni. „Nem indulok el, engem nem érint, én nem törődöm vele.” Görcsösen ragaszkodik: Kezdődjek a csata, de engem nem érint! Rajtam kívül, de nem Velem! Fejem fölött, de nem érdekel! Átkozott az ilyen hozzáállás! Átok alatt él az az ember, aki az Úr harcait nem harcolja. Rólam és nekem szól, az Első és az Utolsó hívása és cselekedete! Ha Isten elindult, te nem lehetsz mozdulatlan!

Áldott! : Jaél. Jaél vendégszeretete mindenki előtt ismert, de a bűnt nem tűri meg sátrában. Akinek a kezében víz helyett tej, majd tejszín van, nagyon szereti népét. De akinek, – ha kell – a kezében cölöp és sulykoló szerszám van, az nagyon szereti Istenét. Minden időben minden eszközzel az Urat szolgálja. Ha kell vendégszerető, ha kell ellenséget tipró. Ennek a harcnak a végkimenetele győzelem és Isten által garantált védelem. Míg Sisera édesanyja fiáért aggódik, és

hamis biztonsággal kecségetik udvarhölgyei, addig Jaél valóban tudja, hogy Izráel Istene mire hívta el.

A keresztyén élet folyamatos harc! Débora éneke egy emlékezetes harcot rögzít, és mindazok hozzáállását, akik részt vettek benne vagy épp húzódoztak a harctól. Tanúsága saját lelki harcainkban is erősít és megtanít mindenkor mindent beleadni Isten dolgaiba. Teljes mellbedobással küzdeni, bízni és remélni. „Ember küzdj, és bízva bízzál.” Harcaink közepette látni és megragadni Krisztust, Aki kimunkálat üdvösségünket és bennünket is arra hív, hogy félelemmel és rettegéssel munkálkodjunk saját üdvösségünkön. Dolgozzunk önmagunkon. Nemesednünk kell, érlelődünk kell, fel kell nőnünk a feladathoz. Épülnünk kell, és ehhez Debóra éneke egy újabb adag reménység és bátorítás. Indulj, szép pozsonyi szekér, áldott gályája Krisztusnak, hogy meglásd: „Él az Úr, áll örök emlékezete.”

Mi a feladatunk nekünk, keresztyéneknek, akik sokszor kényszeresen cselekszünk?

Meg kell tanulnunk a hadviselés törvényét: *„Ha háborúba vonulsz ellenséged ellen, és látsz lovakat, harci kocsikat és nálad nagyobb sereget, ne félj tőlük, mert veled lesz Istened, az Úr, aki felhozott téged Egyiptomból. Amikor készültök az ütközetre, lépjen elő a pap, és beszéljen a néphez. Ezt mondja nekik: Halld meg, Izráel! Ti most készültök megütközni ellenségeitekkel. Ne lágyuljon meg a szívetek, ne féljete, ne rettegjete, és ne rémüljete meg tőlük! Mert Istenetek az Úr veletek megy, harcol értetek ellenségeitek ellen, és megsegít benneteket (VMóz 20,1-4).”*

Meg kell tanulnunk az önkéntesség törvényét: *„Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében, ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert „a jókedvű adakozót szereti az Isten”. Az Istennek pedig van hatalma arra, hogy minden kegyelmét kiárassza rátok, hogy mindenütt mindenkor minden szükségessel rendelkezete, és bőségben éljete minden jó cselekedetre. Amint meg van írva: „Bőkezűen osztott a szegényeknek, igazsága megmarad örökké.” Aki pedig magot ad a magvetőnek, és eledelül kenyeret, megadja és megsokasítja vetőmagotokat, és megsaporítja „igazságotok gyümölcsét.” Így mindenben meggazdagodtok a teljes tisztaszívűségre, amely hálaadást szül az Isten iránt általunk. Mert ennek a szolgálatnak az ellátása nemcsak a szentek szükségleteit elégíti ki, hanem sokakat hálaadásra is indít az Isten iránt.” (IIKor 9,7-12)*

Jézus *„önként ment ez átokra”* (440. dicséret 4. vers). Jézus, Akiben minden megvolt – alázat a keresztfának haláláig (Fil 2,8), engedelmisség az Atya iránt, szeretet mindvégig (Jn 13,1), kivéve a bűnt (Zsid 4,15) – gyalázatos kínokat szenvedett. Jézus, Aki vérrel verejtékezik, Őt „adák a legkegyetlenebb halálra.” Őt. Drága testvérem, mi van veled? Fohászok, amikor félsz. Imádkozz, amikor

rettegsz harcaid közepette: „Amit vagyok – bár gyötrelmem, S kétség rágódik lelkemen, Kívül harc s bennem félelem: – Fogadj el Jézusom!” (460. dicséret 3. verse) Fogadjon el bennünket az a Jézus, Akinek élete, halála, feltámadása, mennybemenetele örök életünk egyetlen záloga, és harcainkba vezessen az Ő önkéntes példája. Épp ezért békességed ott keresd, ahol „áldássá lesz az átok.” Akkor lesz békességed, ha Ő nem hagy el és biztatást ad. Látod üdvösséged, drága testvérem? El nem múló boldogságod, fényesebb napod minden elmúlás és rom felett Krisztusban beteljesedett. (230. dicséret)

Közéneke: 460. dicséret 5. verse: „Amint vagyok...”

Újszövetségi alapige: Apostolok Cselekedetei 11, 1-18

„Meghallották azonban az apostolok és a Júdeában levő testvérek, hogy a pogányok is befogadták az Isten igéjét. Amikor aztán felment Péter Jeruzsálembe, vitatkoztak vele a zsidó származású hívők, ezt mondván neki: „Körülméletlen emberekhez mentél be, és együtt ettél velük.” Ekkor Péter sorjában beszámolt a történetekről, és ezt mondta: „Én éppen Joppé városában tartózkodtam, és imádkoztam, amikor révületben látomást láttam: valami nagy lepedőhöz hasonló szállt le, amely négy sarkánál fogva ereszkedett le az égből, és lejött egészen énhozzám. Közelebről megnéztem, és láttam benne a föld négy lábú állatait, a vadakat, a csúszómászókat és az ég madarait. Hallottam egy hangot is, amely így szólt hozzám: Kelj fel, Péter, öld és egyél! Én azonban így szóltam: Semmiképpen sem, Uram, mert szentségtelen vagy tisztátalan még soha nem volt a számban. De másodszor is megszólalt a hang az égből: Amit az Isten megtisztított, azt te ne mondd tisztátalannak. Ez pedig három ízben történt, azután az egész felemelkedett újra az égbe. És íme, abban a pillanatban három férfi állt meg az előtt a ház előtt, amelyben voltam, akiket Cézáreából küldtek hozzám. A Lélek pedig azt mondta nekem: menj velük, és ne tégy semmilyen különbséget. Eljött azonban velem ez a hat testvér is, akikkel bementünk annak a férfiúnak a házába. Ő pedig elbeszélte nekünk, hogy látta, amint az angyal megállt a házában, és ezt mondja neki: Küldj el Joppéba, és hívd át Simont, akit Péternek is neveznek: aki olyan igéket hirdet neked, amelyek által üdvözülsz mind te, mind egész házad népe. Amikor pedig elkezdtem beszélni, leszállt rájuk a Szentlélek, ahogyan ránk is leszállt kezdetben. Ekkor eszembe jutott az Úr szava, aki így szólt: János vízzel keresztelt, de ti Szentlélekkel fogtok megkereszteltetni. Ha tehát ugyanazt az ajándékot adta nekik is az Isten, mint nekünk, akik hittünk az Úr Jézus Krisztusban, akkor ki vagyok én, hogy akadályozzam az Istent?” Amikor mindezt hallották, megnyugodtak, dicsőítették Istent, és így szóltak: „Akkor tehát a pogányoknak is megadta Isten a megtérést az életre.”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Jeruzsálemben már többen értesültek arról, hogy „a pogányok is befogadták az Isten Igéjét” Ez a hír foglalkoztatta a Júdeában élőket, de nem ők kérték magukhoz Pétert, hanem Péter tért vissza Jeruzsálembe és beszámolt a számára is nagyon érdekes látomásról. Péter e tizennyolc versben leírja mindazokat a megrázkódtatásokat, amelyeket Isten vele közölt.

Az első „megrázkódtatás” a látomás volt, valamint az azzal kapcsolatos: „**Öld és egyél!**”- felszólítás. Péter ellenvetésére érkezik a mennyei fellebbezés: „Amit az Isten megtisztított, azt te ne mond tisztátalannak.” Egyszerű üzenet ez, de mégis ellentmond Péter mindennapi hitbeli gyakorlatának. A tiszta és tisztátalan már úgy beleivódott az életébe, mint a lélegzetvétel. Jézus azonban nem tett különbséget. „A lepedő az egyház, és rajta lévők megkülönböztetés nélkül azok, akik az egyházban szolgálnak” Nincs görög sem zsidó. Nincs megkülönböztetés. Tiszta és tisztátalan nem létezik Jézusnál. Ennek a látomásnak a tartalma és jelentősége hatalmas.

A második „megrázkódtatás” az isteni üzenet a három férfi jöveteléről. Ehhez fűződik a habozás és kételkedés nélküli utasítás a Lélek nyomán. Mindenki, aki Péterhez érkezett, elkísérte a Kornéliusz házába. Így a zsidó törvény alapján még tanúi is voltak Péternek. Hét tanúra volt szükség ahhoz, hogy egy ügy maradéktalan bizonyítást nyerjen.

A harmadik „megrázkódtatás” az isteni felkészítés volt. Kornéliusz elbeszélte nekik, hogyan készítette az Úr a velük való találkozásra. Isten mindkettőjüket készítette és összehangolta a dolgokat. Egymásra találtak Isten által. A zsidó és a pogány egymást csókolhatják és nincs mögötte emberi döntés. Elgondolkodhattak rajta, hogy Isten leelőször döntött, majd sokkal hamarabb cselekedett, mintsem velük megértette volna az egész dolgot. Isten döntése folyamatosan rakódik össze mint egy mozaikkocka.

A negyedik „megrázkódtatás” az isteni cselekvés volt. Amíg Péter beszélt, „leszállt rájuk a Szentlélek”, – majd hozzá tette, ahogyan ránk is leszállt kezdetben. Milyen nagy csoda, hogy a cézárei pogány pünkösdi megtörtént. Az ajándék egy volt, és Péter nem lehetett gátja, akadály a Krisztusnak, aki őket – a pogányokat sem hagyta árvaságban, hanem eljött hozzájuk. Ki képes a Lélek kiáradása során valamit megakadályozni, megtiltani, ellentmondásba keveredni az Úr kijelentésével. Péter ott áll és végig nézi az Úr tettét, és csak ámul és bámul, hogy ennek Ő is részese. Más pedig nem tehet ő sem, és a jeruzsálemiek sem: dicsőítik Istent. Mit lehet még ehhez hozzátenni Jeruzsálemben? Egy akarattal dicsőíteni Istent.

Milyen tanulságokat vonhatunk le Péter szolgálatából?

1. Az egyház egy. Nincsenek pártok, nincsenek szabványok, nincsenek egyéni hitgyakorlatok. Senkire semmit nem lehet Jézus Krisztus egyházában ráerőszakolni a másokra. Fogadd el, hogy az egyház Pápua Új Guineától egészen Alaszka széléig egy. A Horn-foktól egészen Vlagyivosztokig „egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség.” (Ef 4,5) Egy egyház van. Minden, ami ez egység ellen fennáll, az istenellenes. „Egy cél vonja Őt és egy terített ad néki új erőt.” (392. dicséret 2. verse)
2. Ugyanaz a Lélek, mint ajándék, győz meg arról, hogy az evangélium mindenkié. A Szentlélek keresztségét senki sem írhatja felül. A Lélek ereje, amit Péter és Kornéliusz megkapott, összekovácsol. Ott már nincsenek szavak. Ott már nincs helye meggyőzésnek. Ott már nincs semmi és senki, aki azt mondaná: De testvérek, nem úgy van az. Úgy van, mert Lélek elpecsételte az életet és elrendezte mindenkinek a gondolkodását. Elménk megváltozásával megújultak: Peter is és Kornéliusz is.
3. A nem keresztyén egyházak megítélése. Kornéliusz tekintetében az ige két jelzőt említ: kegyes és istenfélő. Isten előtt mindkettő elfogadható, neki tetszik, de ez még nem köthető az üdvösséghez. Valamint ha végig nézünk ezen a két fejezeten, ahol Kornéliusz történetét Lukács összefoglalja, minden megszólítása testvért feltételez. Lukács a világban gondolkodik, és világról ír. A világban terjedő evangéliumról ad híradást. Elfogadott, elfogadható. Az üdvösség egyedül Krisztushoz kötődik. Higy az Úr Jézus Krisztusban. Ezért van ott Péter. Ezért van szükség Péterre. Krisztusban és Krisztusért.
4. Az evangélium ereje mindent megváltoztat. Szép, hogy egymás után szerepel Lukácsnál egy hithű zsidó és egy pogány megtérése. Különböznek egymástól. Saul tudós, Kornéliusz katona. Az egyik vakbuzgó, a másik kereső. Mindketten azonban elnyerték a bűnbocsánatot és a Szentlélek ajándékát. Az evangélium: „Isten hatalma az minden hívőnek üdvösségére, először a zsidóknak, majd pedig a görögöknek.” (Róm 1,16)

Utóima: Van miért imádkozni akkor, amikor szabadulásokért könyörgünk legszűkebb családi körünkben. Van miért fohászolni akkor, amikor a Lélek egységet munkál ott, ahol tiszta és tisztátalan megfér. Van miért összekulcsolni a kezünket, amikor az egyház egységét habozás nélkül feladjuk saját hitgyakorlatunk miatt. Családban és gyülekezetben elménk megváltozásával újul meg minden. Az üdvösség munkálása fontosabb, mint az én látásom. Aki újjáteremtett mindenkinek azt az ajándékot: egy dénárt akarja adni, mert jó, örökkévaló szeretete. Az Ő kezébe tegyük le mindazok életét, akik fontosak nekünk, és aminek a megvalósításához emberfeletti erő kell, a pünkösdi szél szükséges tudva: „A szél fúj, amerre akar; hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön és hová megy: így van mindenki, aki a Lélektől született.” (Jn 3,8)

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „Íme, az Úré, Istenedé az ég és az egeknek egei, a föld és minden rajta levő (VMóz 10,14).” Ámen.

Ének: 272: „Mind jó, amit Isten tészén...”